

ΔΙΑΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΚΓ'. ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ, 1890. ΑΡΙΘ. 276

Συνδρο. ἑτησ. ἐν Ἑλλάδι Δρ. 1.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Εἰς οὐδένα, πλὴν τῶν τακτικῶν

» » » Ἐξωτερικῶ φρ. 2.

Ἐν ὁδῷ Σταδίου ἀριθ. 26.

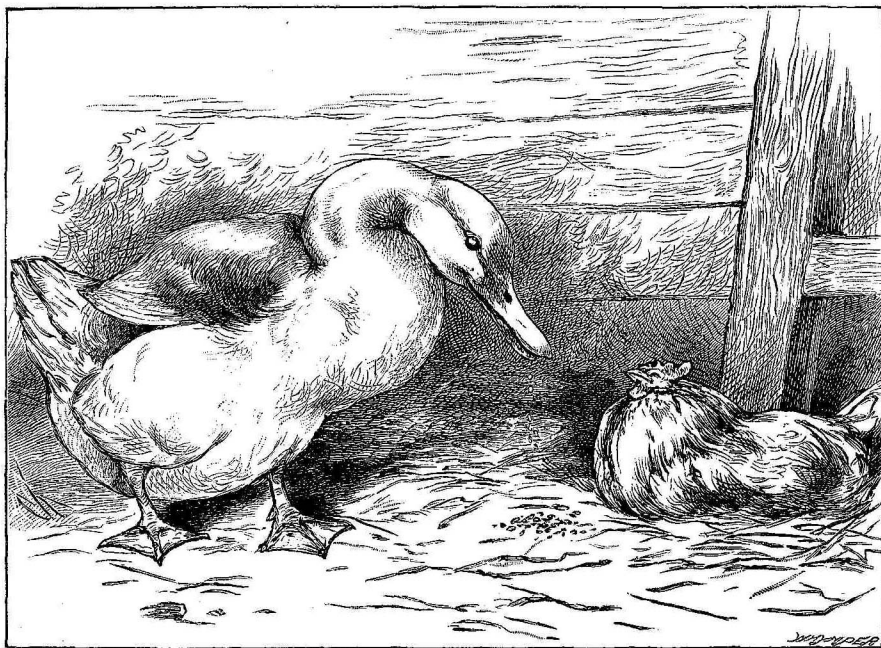
ἀνταποκριτῶν, στέλλεται ἡ «Ἐφημερίς τῶν Παίδων» ἄνευ προπληρωμῆς.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΠΕΡΙ ΝΗΣΩΝ (ΠΑΠΠΙΩΝ).

Αἱ νῆσοι (πάππαι) συνήθως θεωροῦνται ὡς πολὺ ἀνόητα πτηνὰ, ἀλλ' ὅταν ἐξετάσῃ τις καλῶς τὰ ἦθη τῶν εὐρίσκει ὅτι ὡς πρὸς τὴν νοσηρότην, κοινωνικότητα καὶ ἐπιτηδεύματα ὑπερτεροῦν

ἐκ τῶν ὄρνιθων ἐτυφλώθη καὶ διὰ τὰ ἀποφυγὰς τὰ τοιμητήματα τῶν ὁμοίων της, κατέφυγεν εἰς μίαν παράμερον γωνίαν τοῦ ὄρνιθῶνος καὶ ἐκεῖ καθήσασα ἀπεφάσισεν, ὡς φαίνεται, νὰ ἀποθάνῃ τῆς πείνης.

Μία ὅμως ἀπὸ τὰς νήσους ἰδοῦσα τὴν τυφλὴν ὄρνιθα τόσον καταβεβλημένην, ἀπεφάσισε νὰ ἐλθῇ εἰς βοήθειάν της, καὶ λοιπὸν ὅταν ἦλθεν ἡ

Ἀνέκδοτα περὶ νησῶν (παππιῶν).

πολὺ πολλὰ τῶν ἄλλων εἰδῶν τῶν πουλαμικῶν.

Αἱ νῆσοι οὔτε μεταξὺ τῶν μάχονται, οὔτε πρὸς ἄλλα ἥδη κατοικιδίων πτηνῶν, ἀλλὰ διὰγον ἐν εἰρήνῃ, καθ' ὅσον ἐξαρτᾶται ἐξ αὐτῶν. Εἶναι δὲ καὶ συμπαθεῖς καὶ ἐλεήμονες, ὡς δεικνύει τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον.

Κύριός τις Ἀμερικανὸς ἐτρεφεν εἰς τὸν οἶκόν του μεγάλον ἀριθμὸν ὄρνιθων καὶ νησῶν. Μία

ὥρα τῆς τροφῆς ἔθεσεν ἐπὶ τῆς βράχεώς της μὲ τὸ βράμφος της ἀρκετοὺς κόκκους ἀραβοδίκου καὶ τοὺς ἔφεγεν εἰς αὐτήν. Τοῦτο ἐπράττε κακτικῶς δις τῆς ἡμέρας ἐπὶ τρεῖς περίπου ἑβδομάδας μετὰ δὲ τοῦτο ἡ ὄρνις ἐψόφησε καὶ οὕτως ἡ νῆσσα ἀπληλάγῃ τῆς ἐλεήμονος διαθέσεως καὶ ἐργασίας της!

Ἐὰν δὲ τὰ ἄλογα ζῶα ἐμφοροῦνται πολλακίς

ἀπὸ τοιαῦτα αἰσθήματα πρὸς τὰ ἀσθενῆ καὶ βεβλαμμένα τοῦ γένους των, οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς «Εφ. τῶν Παίδων» πρέπει νὰ δεικνύωνται ἀνώτεροι αὐτῶν εἰς τὴν συμπάθειαν, τὴν εὐσπλαγχνίαν καὶ τὴν φιλανθρωπίαν πρὸς τοὺς πτωχοὺς καὶ πάσχοντας ἀδελφοὺς των, ἰδίως κατὰ τὰς ἡμέρας ταύτας τοῦ χειμῶνος, ὅταν οἱ πτωχοὶ καὶ οἱ ἀσθενεῖς ὑποφέρουν ὄχι μόνον ἀπὸ πτωχίαν καὶ ἀσθένειαν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὸ ψῦχος.

ΜΥΡΤΙΣ.

Διήγημα τοῦ πρώτου αἰῶτος μ. Χ.

(Ἰδε προηγούμενον φύλλον.)

Ἐπὶ τέλους ὅμως ἡ πάλῃ ἐν τῇ ψυχῇ της ἔλθεν. Ἐβάλε κατὰ τὰ ἄνθη, ἅτινα εἶχε συλλέξει, καὶ στραφεῖσα εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, βοήθει μοι!» ἐψυθίρισε καθ' ἑαυτήν, βαδίζουσα πρὸς τὸ περιστύλιον, ὅπου ἐκάθητο ἡ Βαλερία μετὰ τὴν ἀδελφὴν της καὶ τὴν Ἰουλίαν. Ἡ Βαλερία τὴν ἐκύτταξε μετ' ἐκπληξιν, βλέπουσα ὅτι δὲν ἐκράτει ἄνθη, καὶ εἶπε ζωηρῶς· «Μὰ τὴν Φλώραν, εἶσαι ἀσθενὴς πάλιν!»

Ἡ Μύρτις ἀνένευσεν· «Ὁχι, δὲν εἰμαι ἀσθενής,» εἶπε μετ' ἐρέμουσαν φωνήν, «ἀλλὰ δὲν δύναμαι πλέον νὰ πλέξω στεφάνους διὰ τὴν Φλώραν!»

Ἡ Βαλερία ἀνεσκόρτησε. «Πῶς! δὲν δύνασαι πλέον νὰ πλέξης στεφάνους διὰ τὴν Φλώραν;» ἀνέκραξε, «καὶ διατί;»

— Διότι—διότι ἀπεφάσισα νὰ ἀκολουθήσω τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, » εἶπεν ἡ Μύρτις, τρέμουσα τόσον, ὥστε ἡ φωνὴ της μόλις ἤκουετο.

Ἡ Βαλερία ἀνετινάχθη, ὡς νὰ τὴν ἐκέντησεν ὄφιν. «Δούλη, γνωρίζεις τί λέγεις; Καὶ τολμᾷς νὰ ἔλθῃς ἐνώπιόν μου νὰ εἴπῃς ὅτι ἐγκαταλείπεις τοὺς θεοὺς τῆς Ῥώμης καὶ τῆς ἰδικῆς σου πατρίδος;»

Ἡ Μύρτις ἐκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους της καὶ τὰ δάκρυά της ἐπιπτον ἐπὶ τοῦ μαρμαρίνου ἐδάφους. Ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ὅλον τὸ σῶμά της ἐσείετο ὑπὸ τῶν λυγμῶν, ἀλλ' ἔπειτα ἐγείρασα τοὺς ὀφθαλμούς, ἠτένισε δειλῶς τὴν ὀργισμένην κυρίαν της, καὶ ἀπεκρίθη· «Πολύ, πολὺ λυποῦμαι καὶ θλίβομαι, ἀλλὰ δὲν δύναμαι πλέον νὰ λατρεύω αὐτοὺς τοὺς θεοὺς, διότι ἐγνωρίσα τὸν μόνον ἀληθινὸν Θεόν.»

— Καὶ ποῦ ἔμαθες ταῦτα; ἀνέκραξεν ἡ Βαλερία· Μὰ τὴν Ἥραν, θὰ τιμωρήσω αὐστηρῶς καὶ σὲ καὶ ἐκείνους, οἱ ὅποιοι σὲ ἐδίδαξαν! συνάμα δ' ἔρριψε βλέμμα λοξὸν πρὸς τὴν Ἰουλίαν. Αὕτη ὅμως δὲν ἠδύνατο νὰ κατηγορηθῇ ὅτι εἶχε διδάξει τὴν Μύρτιν, διότι ἡ κόρη μόλις τὴν προτεραίαν εἶχεν ἐπ' ἀνέλθει ἐκ Κορύνθου.

— Δὲν δύναμαι νὰ σοὶ εἴπω ποῖος μετ' ἐδίδαξεν, ἀπεκρίθη ἡ Μύρτις, ἀλλὰ δὲν ἐνόμιζα ὅτι θὰ δυσαρεστηθῇς νὰ ἀκούσῃς ὅτι ὑπάρχει καὶ θεὸς τῶν δούλων, διότι οἱ ἄλλοι θεοὶ δὲν καταδέχονται νὰ εἰσακούουν δούλους!

— Ἀλήθεια, αὕτη ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία εἶναι διὰ δούλους καὶ κακούργους μόνον, ἀφού καὶ ὁ Θεὸς αὐτῶν ἐσταυρώθη καὶ ἀπέθανεν ὡς δούλος ἢ κακούργος! εἶπεν ἡ Βαλερία μετ' ἐξάψιν.

— Ἀλλ' ἀνέστη πάλιν ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ οὕτως ἀπεδείχθη ἀνώτερος τῶν θεῶν τῆς Ῥώμης, ἐπρόσθεσεν ἡ Ἰουλία ζωηρῶς.

Ἡ Μύρτις ἐκύτταξε τὴν Ἰουλίαν μετ' εὐγνωμοσύνην ὅτι οὕτως ὑπερησπίθη τὴν θρησκείαν των.

Πάλιν ἡ Βαλερία ἠρώτησε τὴν Μύρτιν νὰ τῆς εἴπῃ ποῖος τὴν εἶχε διδάξει τὰς νέας ταύτας ιδέας· ἐπειδὴ ὅμως ἡ Ἑλληνὶς ἡρνήθη ἀποφασιστικῶς νὰ φανερῶσιν τοῦτο, διετάχθη νὰ ἀποσυρθῇ ἐπὶ τοῦ παρόντος. Μετὰ τοῦτο στραφεῖσα ἡ Βαλερία πρὸς τὴν ἀδελφὴν της τὴν ἠρώτησε τί νὰ κάμῃ. Μέχρι τοῦδε ἡ Κλαυδία δὲν εἶχε λάβει μέρος εἰς τὴν συζήτησιν, νῦν δὲ ἐρωτηθεῖσα ἠρυθρίασε καὶ ἀτενίσασα τὴν Ἰουλίαν εἶπε. «Τί νὰ εἴπω, Ἰουλία μου;»

Αὕτη ὅμως δὲν ἀπεκρίθη· ἡ Κλαυδία ὅμως ἀφού ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔμεινε διστάζουσα, ἐπὶ τέλους ἔλαβε θάρρος καὶ εἶπε· «Ἀδελφὴ μου, ἡ δούλη σου σχεδὸν μετ' ἐπέπεισε περὶ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ Χριστιανισμοῦ. Ἡ Ἰουλία μοὶ διηγήθη πολλὰ περὶ τῆς νέας ταύτης θρησκείας κατὰ τὸ ταξιδίδιον μας, καὶ αὐτὸ τοῦτο ὅτι τόσον γενναίως περιεφρόνησε τὸν κίνδυνον τῆς ἐπιδημίας καὶ μᾶς συνώδευσε, ἦτο καθ' ἑαυτὸ ἀπόδειξις ὅτι ἡ νέα αὕτη θρησκεία παρέχει ἀφοσίαν περὶ τοῦ θανάτου. Ἡμεῖς τόσον φοβούμεθα τὸν θάνατον, διότι εἴμεθα εἰς ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ τί συμβαίνει μετὰ ταῦτα, ἀλλὰ οἱ Χριστιανοὶ φαίνονται ὅτι ἔχουν ἀσφαλεῖς ἐλπίδας περὶ μελλούσης ζωῆς, καὶ τοῦτο εἶναι ἐπίσης λαμπρὸν ὅσον καὶ παράδοξον εἰς ἡμᾶς.

Ἡ Βαλερία ὅμως τὴν διέκοψεν ἀποτόμως. «Σιώπα, σιώπα! δὲν δύναμαι! νὰ τὸ ἀκούσω τί αἰσχος! τί φρίκη! Τί θὰ εἴπῃ ὁ πατήρ μας, ὅταν ἀκούσῃ ὅτι ἡ κόρη του, ἡ ἀγνὴ καὶ ἄμωμος Ἑστίας, ἔγεινε Χριστιανή!»

Καὶ μετ' ἐλπίδας ὀδύνῃς, ἐξῆλθε δρομαίως τοῦ δωματίου, καὶ ἀπεσύρθη εἰς τὸν θάλαμον της ἵνα ἀνακουφίσῃ τὴν θλίψιν της. Ἐκεῖ, ἀφού ἐκλείσει τὰ παραπετάσματα τὰ ὅποια ἐχώριζον τὸ δωματίον ἀπὸ τὸν λουτρῶνά της, ἐρρίφθη ἐπὶ τινος ἀνακλιντροῦ καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ πικρῶς. Μετ' ὀλίγην ὅμως ὤραν τὰ αἰσθήματά της κατεπραῦν-